

פרשת : ויקהל

הפטרה: א. בן שבע שנים
ס. ויקרת יהודע (מלכים ב, יא)

שבת מברכין וער"ה פרשת שקלים

תענית 10

מדריך הקנה לפסח ולמתן תורה
מאוצר החיים חלק ד'

Table with prayer times: חיפה, ירושלים, בני ברק. Times for 5:14, 5:07, 5:22, 6:20, 6:19, 6:21, 6:57, 6:57:45.

שמונת פסוקיה: 122

שקל המשלים פרשיותיו עם הציבור מאריכין לו ימיו ושנותיו.(פרכות ח)

הוצא קטן הפמות ורצ האיכות לחאק לצותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לאציהם עצמיהם

מאצרות ההפטרה (39) - ויקב חר בדתה- מאי טעמא?
יהלומים נוצצים מהפטרת השבוע במיוחד בשבילי

לקחי הפרשה לשבת (86) - עצות והנהגות מחז"ל הקדושים
סוד בחכמה יבנה בית

פלפלין מפלפלין - (64)
בתשובה לשאלה, תלמידים שרוצים לעשות סעודת הוודאה על הצלת רבם, יחד עם סעודת פורים

חברים מקשיבים לקולך (38)
מדוע נקט תנא אוחזין דוקא?

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור
אש להבת שלהבת (57) מקבץ חדושים- פתם אופיר מקאמרא זצ"ל

מה- אהבתי תורתך (45)
מדריך הקנה לפסח ולמתן תורה מאוצר החיים ד' / קי"עליך הרגנו כל-היום- חלק טז'

הכנות נצרכות לשבת קודש (103)
מי שפנתו ודבורו במעשיו גורם שפשיכנס לשבת תגדל השפעת הקדשה אליו

מעלת תפלת ותיקין (89) תוצאות הפלפול עם היצר
סדרה חדשה לחיוב בתפלה בגן החמה ו'

מעלת למוד הזוהר (94)
בן אורי - בן האור הראשון שבא הקדוש ברוך הוא

דרך ארץ קדמה לתורה (37)
מדות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים- ההכנה לשבת שהצילה חיים

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוהי (68)
תקנא לרא בעי - להכניס אל הלב יהודי האמתי

תופינים לשבת קודש (90)
לזכות להיות גור ועטרה בכתר המלך יתברך שמו

הכנות נצרכות לשבת קודש (103) - מי שפנתו ודבורו במעשיו גורם שפשיכנס לשבת תגדל השפעת הקדשה אליו

אחי ורעי קולאים יקרים פעמים רבות נטווו בני-ישראל על השבת - בצריאח העולם, צפרשת המון, בעשרת הדברות, צפרשת המשכן צפרשת כי-תשא, וגם צפרשתנו. ומה זא לחדש האיוו צפרשתנו אחרי שנצטוונו על כך כבר כמה וכמה פעמים? אומר הכתוב: "ויקהל משה... ויאמר אליהם... שבת שבתו לה... לא תעשו אש". וזכה לומר, שיגנה חשיבות גדולה ללמוד את הלכות השבת, וזווקא צקהל. לדרוש פני הקהל. לזא ולשמע את הדרשה. ותיכה מכך - לחזור וללמוד בכל פעם את ההלכות מחדש. לשנן אותן. עד שיהיו חקוקים על הלב. שגדע את ההלכה על זוכיה, עד כדי כך שצעת מעשה לא נזא לדי טעות. שלא נחלל שבת, אף לא צגוגג.מדקסחוי של הרה"ג מרדכי אליהו זצ"ל ידוע שצכל שנה אותה הארה שהייתה חוזרת ומאורה בהגיע זמנה ומי פתי ולא יטכיל לנצל מעמד הקהל נגב זה, אצל אס אנתנו רואים לחוש וכו צמעט, זה מצריך הכנה שמעט ממנה הצאנו צמדריך להכנה לקראת פסח ומתן תורה דהכל כלול צו ואס זכינו צמעט להתקדש לצבור אצינו עצמיהם צו כבר סיבה מספיק טובה להכנות צשמה מעצב למה שאומרים "משנכנס אדר מקבין צשמה" ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש ופי' רש"י והוא לשון הפעיל שאינו אוסף אנשים בידים אלא הן נאספים על פי דיבורו יש לדקדק בדברי הכתובים האלו מה זה לשון אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות וכי שייך בדיבורים עשיה? וגם היה לו לכתוב אלה מצות אשר צוה ה' לעשות או אלה מעשים אשר צוה ה' לעשות וגם הסמיכות מה הוא שמירת שבת למלאכת המשכן? ודרשו חז"ל לומר שאין דוחה כו' כבר כתוב לעיל כפ' תשא כפ' ראה קראתי בשם בצלאל ויותר קשה כאן שכתוב לעשות אותם וכל מצות שבת הוא עיקר שלא לעשות כידוע לכל שכל אסורי שבת הם רק לאוין. וגם קשה לשון רש"י ז"ל שאינו אוסף אנשים בידים רק הם נאספים על פי דיבורו. קשה וכי קרא משה לכל אחד ואחד מישראל שיבוא לאסיפה זו? הגם שיוכל לומר שצויה להכריז ע"י איזה אנשים היה לו לכתוב כך כמו שכתב לקמן ויצו משה ויעבירו קול במחנה וכאן כתיב ויקהל משה משמע שמישה בעצמי אסף אותם. וזהו קשה הבנה איך אסף אותם עפ"י דיבורו בעצמו? ונראה לפרש עפ"י פשוטו כך, דהנה מצאנו וראינו בכל דור ודור גם בדורות הללו כשיש צדיק בדור שמקדש עצמו ומוכך עצמו בכל אופני הקדושה ועוסק תמיד בתורה ובתפילה ובמצות ובמעש"ט לשם פעלם לה' לבדו לזה האיש נאספים בכל דור ודור אסיפת חברים הרבה לשמוע ממנו תורת ה' ועצות טובות לעבודת הבורא ב"ה ושאר ענינים ולתפילה ג"כ מחמת שהצדיק הזה מאיר עיניהם בכמה ענינים איך לעבוד ה' באמת ובהתלהבות ומעורר אותם לתשובה שלימה וכך היה נהוג בימי התנאים ואמוראים שהיה להם ישיבות גדולות וזמן אסיפה בשבתא דריגלא לדרוש להם התורה ודרכי ה' באמת כידוע מדברי חז"ל בתלמוד בכמה מקומות

דברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת פג"ד יצחק אבינו הקטן

אלה הדברים הוליל אלה מעשים שבדברים לא יתכן לשון עשייה כנ"ל ב' אמרו ששת ימים תעשה מלאכה כו' משמעותו מורה שמצות עשה היא לעשות מלאכה בימי המעשה והלא אם יבחר האדם בעבודת ה' כל ימיו ולא יעשה כל מלאכה קדוש יאמר לו וייטב בעיני ה'. גם מה ענין שבת לכאן ואם לאמור שאין מלאכת המשכן דוחה שבת כבר נאמר זה למעלה בפ' כי תשא אך את שבתותי תשמרו שמלמד ע"י. גם אמרו אשר צוה ה' לאמר מילת לאמר מיותר שלמי יאמרו עדת ישראל? גם קחו מאתכם מלת מאתכם מיותר ודי לאמר קחו תרומה. גם כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' תיבת את אין לו קישור שהיה לו לומר יביא תרומת ה' זהב ובאמרו יביאה את תרומת כו' יראה ביאורו שעם תרומת ה' יביא זהב וכסף כו' ומהו התרומה עצמה? אמנם יראה לבאר עפ"י פשוטו כי הנה כבר נאמר זה כמה פעמים שעיקר כוונת בריאת העולם היה למען תהיה שכונתו בתחתונים ושתהיה אור קדושתו יתברך בעולם הזה ולזה הכוונה נצטוו ג"כ על מלאכת המשכן כמאמר הכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם והמשכת אור קדושתו יתברך אל המשכן היה ע"י שכל מה שהביאו למלאכת המשכן הומינה בפה שהם מביאים נדבה זו לצורך מלאכת המשכן שישכון כבוד ה' בו וכמאמרינו למעלה ע"פ ויקחו לי תרומה שקיחה אינו אלא בדברים וכמו שאמרו חז"ל על פסוק קח את אהרן וכן קח את הלויים והזמנה מילתא היא שע"י הזמנה זו המשיכו קדושה אל הנדבה ההיא וכן כל דבר ודבר שהביאו הביאו בתבערת יקוד נדבת לבם ודברי בפיהם שהם מביאים לשם נדבת מלאכת המשכן וע"י היה יכולת ביד בצלאל לחבר האוהל להיות אחד כלי מוכן להשראת קדושתו יתברך שכבר חלה קדושה בכל אחד מחפציו ע"י מביאיהם והנה עתה בעו"ה אשר אין לנו משכן ומקדש ה' צריך האדם להמשיך קדושה אל כל מעשיו וכמאמרם בזוה"ק על פסוק ואכלו אותם אשר כופר בהם שמה שאיכות הכפרה היה ע"י האכילה הוא מפני שע"י שהאדם מומין הקרבן בפיו לחטאתו או לאשמו או לזבחי שלמים הוא ממשיך קדושה אל הקרבן והוא ואח"כ הכהנים בעבודתם ע"י גודל יחודיהם בסדרי העבודה הם מוסיפים בו קדושה על קדושה עד שאח"כ ע"י אכילת הקרבן חלה הקדושה שבו על האדם ומשתברין ע"י אכילה זו כל תאוותיו הגשמיות שהם כוחות היצה"ר וע"י מתכפר החטא שעשה מפאת היצה"ר כי כלה גרש גרש מתוך האדם ע"י אכילה זו וכן בכל עניני אכילת האדם הנה בפ' ב' דביצה אמרו חז"ל על שמאי הזקן שכל ימיו היה אוכל לכבוד שבת כיצד מצא בהמה נאה היה אומר זו לשבת מצא אחרת נאה הימנה מניה את השניה ואכל את הראשונה אבל הילל מדה אחרת היתה בו שכל מעשיו היו לש"ש שנאמר ברוך ה' יום יום ותני ג"ה בש"א אחד שביך לשבתך ובה"א ברוך ה' יום יום ביאור דבריהם הוא עפ"י מאמרם בזוה"ר יתרו ר"י אמר כתיב ויברך אלקים את יום השביעי וכתביב במן וביום השביעי שבת לא יהיה בו כיון דלא משתכחו ב"י מזוני מה ברכתא אשתכח ב"י? אלא הכי תאנא כל ברכאין דלעילא ותתא ביומא שביעאה תלין כו' דהאי יומא מתברכין מני' כל שיתא יומין עלאין וכל חד וחד יהיב מזוני לתתא כל חד ביומיו מההיא ברכה דמתברכין ביומא שביעאה עכ"ל **א** נחזור לענינו ולכן תיקנו לנו הראשונים ז"ל לומר כל יום בשיר של יום היום יום ראשון בשבת היום יום שני בשבת וכן בכל יום כדי להמשיך בפיו ע"י אמירתו קדושת שבת אל היום ההוא וכן בכל מעשה אשר יעשה יאמר שעושה זה כדי להרויח לקנות ברויח צרכי עונג שבת וע"י תשרה קדושה במעשי ידיו או באם תהיה כוונתו במעשהו ליתן צדקה ויאמר שהוא עושה כדי ליתן צדקה ממה שירוויח או להכניס אורחים בזה ג"כ הוא ממשיך מעין

קדושת שבת ויוכה ע"י להניח ברכה אל תוך ביתו ולהמשיך שפע אל ימי המעשה מברכאין דיומא שביעאה גם באם זאת כוונתו ודיבורו בכל מעשהו הוא גורם לעצמו שכאשר יכנס לשבת תגדל השפעת קדושה אליו שהרי הכין עצמו לשבת כל השבוע וע"י תגדל ג"כ השפעת שבת להריק אל ימים הבאים וע"י רמזו ז"ל באמרם מי שמרה בע"ש יאכל בשבת וזהו הוא ענין שמאי והילל ששמאי היתה מדתו להכין עצמו בפיו לשבת הבאה וע"י כל מאכל שאכל מחמת שהכין את הבהמה הזו בפיו מתחילה לכבוד שבת חלה עליו קדושה מקדושת שבת הבאה ובאכלו המאכל קיבל קדושת שבת הבאה מאחד בשבת ואילך וב"ה היתה מדתו בכל מעשיו לש"ש וממילא נמשך קדושה אל כל מעשיו וקדושת שבת קיבל משבת שעבר וכמאמר הזוה"ק דכל חד וחד יהיב ביומיו מהאי ברכה דמתברכין ביומא שביעאה וזה אמרו ז"ל בה"א ברוך ה' יום יום ואיש אשר לו יש בו כח להמשיך עליו ועל כל העולם כולו שפע ברכה מברכאין דיומא שביעאה וממילא מי שבוסח בה' ומאמין בו יתברך כי הוא המריק שפע ברכה ע"י הכנה זו שהאדם מכין עצמו לכבוד השבת או לעשות צדקה ונמ"ח בכל עסקיו איש כזה הוא נותן נדבות בלב שמה ונפש הפיצה ומקבל את השבת מתוך רוב שמחה והא בהא תלי' להגדיל קדושתו להבא משא"כ איש אשר יעשה כל מלאכה בלי התבוננות כבהמה או כשיגיע השבת יהי' עליו לעול ולמשא כי יפריעו ממעשיו וידמה אליו שמפסיד בזה במה שמתבטל ממלאכתו גם במעשה הצדקה ג"כ אי אפשר לו ליתן בטוב עין מאפס ההתבוננות כי כל כבוד עשרו הוא מתוסף ע"י הכנות הקדושה שהוא מכוין. **א** ומעתה נבוא לביאור הכתובים ויקהל משה כו' אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם מלת אותם כמו ויתנכלו אותו שפ"י בו רש"י ז"ל כמו אתו עמו באורו שאלה הדיבורים אשר צוה ה' שכל מה שתעשו, תעשו אתם פי' שתאמרו הדיבורים בכל עשייתכם וביאר אח"כ מה הם הדיבורים? ששת ימים תעשה מלאכה ובעו"ה השביעי יהיה לכם קודש כלומר שכל מה שתעשו בשבת ימי המעשה תעשו באופן זה שתזכירו ותאמרו שאתם עושים זאת שכשיל שביעי השביעי יהיה לכם קודש וצריך לענונו וכמו שעשה שמאי הזקן שכשקנה בהמה באחד בשבת אמר בפיו שקונה אותה לכבוד שבת ואח"כ צוה ג"כ דוגמתו במלאכת המשכן שכל מה שתתנו תזמינוהו ג"כ בפה כדי להמשיך בו קדושה עליונה וזהו אמרו זה הדבר אשר צוה ה' לאמר דייקא שתאמרו בפה שאתם לוקחים תרומה לשם ה' וע"י קחו מאתכם תרומה לה' פי' שע"י שתזמינו נדבתכם בדיבור ובמעשה לשמו יתברך ע"י תרימו עצמכם אל ה' ותשיגו קדושתו יתברך ואמר אח"כ כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' זהב וכו' ביאורו שכשהאדם עושה זה שנצטוו למעלה שכל מה שיעשה יאמר בפיו שעושה לכבוד שבת או כשיתן נדבה יאמר שנותן לשם ה', אדם כזה הוא נדיב לב באמת שמאמין וכוסח שלא יחסר לו ע"י מה שמבזבז להוצאות שבת ונדבות ושע"י יריק עליו שפע וברכה מברכאין דלעילא וכמו שאמרנו למעלה הנה אדם כזה הוא ממשך ברכה והשפעות טובות עליו ועל כל ישראל וזה אמרו כל נדיב לב יביאה את תרומת ה' פי' מי שהוא נדיב לב באמת ומאמין באמונה שלימה שלא יחסר ע"י מה שינדב ואדרבה יורק עליו שפע וברכה הנה איש כזה יביא את תרומת ה' פי' עם תרומתו והתרוממותו אל ה' יביא מעילא לתתא השפעות טובות ועושר וכבוד וזהו זהב וכסף ונחישת ודו"ק. [מאור ושמש ויקהל]

מַלְאָךְ מִנְחַת יִצְחָק

מַעֲלַת תְּפִלַּת וְתִקְוַת הַיָּמִים (89) – תְּפִלַּת וְתִקְוַת הַיָּמִים – תּוֹצְאוֹת הַפְּלִפּוּל עִם הַיָּצֵר

העוסק בתורה רגישותו והבתנתו בין רע לטוב חדה היא, כי בהיותו לומד ומשנן אזהרותיה וציווייה, שכרן של עושי המצוות, ועונשן של עוברי עבירה, ומעמיק בכוונת כל מצוה ומצוה לדקדק בה כראוי, זהו שיחכימהו להיוהר מפלפול היצר ולהבין בשקריו ותרמייותיו. וזאת יש לדעת, כי גם זה העוסק בתורה צריך ליהזר שלא להסתכן ולברוח מלבוא למצב של משא ומתן עם יצרו, כי זאת העצה היחידה להחליט מיד ללא שהיות וללא משא ומתן לברוח מהעבירה, כי אם לא יעשה כן השקר של העולם ימשוך אותו לאמת את השקר, ומתוך חולשתו באמונת דברי ה' יפול ויכשל, אלא שהעוסק בתורה יותר מחוסן להתפתות לפלפול, אולם גם הוא מחוייב להזהר מהפלפול והיאך מניע האדם להחליט האמונה בדבר ה' – מחוסר תמימות בדבר ה' – ההיגרות לפלפול בציווי ה' היא מסכנת הגדולה. ואומר הרמח"ל, דזה מה שקרה אצל אדם הראשון, וברור הוא, לאנשי מעלה כאדם הראשון בא היצר באופן אחר מאשר לייתר בני אדם, וכמובא בדברי האר"י הק' שאדם הראשון רצה לזרו את תיקון העולם והיו לו במעשיו כוונות עליונות, אולם בסופו של דבר היה עליו לדעת שמה שאסר ה' זהו מוות ורע עם כל הכוונות הטובות, וכמו שנבאר להלן גבי שלמה וחזקיהו, וזו העצה לברוח מהפלפול היא מחוייבת גם לעוסק בתורה כאמור, אלא שהעוסק בתורה יצליח להימנע ולהינצל מסכנת הפלפול, והבטלה מהתורה לא יצליח להינצל מכך, וכדברי ה"מסילת ישרים" [אור לנתיבותי-חלק ב' טז יסלח לוגסי שלטי'ט] ואם נתפלה בנן עסקינו פוק חזי מה גדול כוחו נתגלילו ותחזותו. בלחמה פסיטלוגי, למנוע מיסרלל קדוסיס להסללל בנן החמה והמסס עינוי בלסל,ונכסעו בעל נללה א"יה עוד מהסלממות הילל להסין המלמולה עזור הפתי שפול כמעט בזולות ללל אס כן...

א ומה יציל את האדם מפני המחשבות הדחוקות בו לספק את אמיתותו, שהרי זה יצר כשלעצמו להחשיק את האדם להיגרר לפלפול עם יצרו, וזה מחמת הרצון לתאוה, העצה לכך היא רק התורה, דהיינו, כאשר יקבע לעצמו ללמוד תורה אזהרותיה וציווייה, ושהתורה תהא מורה רכוב, ובאופן מוחלט יחליט לבל יסטה ימין ושמאל ממנה, והדברי מפורשים בדברי הרמח"ל (מסילת ישרים פרק ה'): ובאמת היצר הרע הוא חזק ותקיף באדם מאד הרי שב' כוחות ישנם ביצר, האחד שהינו חזק מצד עצמו ובא להתקיף את האדם בכח, בהיותו מחוק בו את התאוות ומכניס מעדה עצומה בלב לחמוד את האסור. ומוסף המסילת ישרים, שביצר ישנה תכונה נוספת ומלבד כח הפיזי שבו להחשיק את העבירה בלב באדם – עוד בו כח פסיכולוגי ומבלי ידיעתו של אדם הולך הוא ומתגבר עליו ושולט בו, הרי שמלבד שהינו חזק מאד הינו גם ערמומי, ומסויים שם המסילת ישרים: דמי שיניח התורה לא ידע ולא ירגיש בתגבורת חוליו אלא כשימות ותאבד נשמתו – אלו תוצאות הפלפול עם היצר. ויותר מכך כותב הוא עוד שם: שהושך החומריות ילך ויגבר עליו מדריגה אחר מדריגה, והוא לא יבין עד שימצא שקוע ברעה ורחוק מן האמת הרחק גדול, שאפילו הרהורי דברים לא יעלו על לבו לבקש האמת. ולכאורה היאך לא ירגיש, והלא יביט היאך חוטא הוא ונופל ברשת יצרו, שהרי הרב עצמו אמר קודם שמבלי תורה יגבר עליו יצרו והיינו שיפול בחטא? אלא כאמור מבלי התורה יש בכח היצר לגרור את האדם לפלפול, ובכח פלפול יערבב לו את האמת בשקר, והגם שיפול בחטא יצדיק עצמו בכל מיני הצטדקות, ולא יבין שחוטא הוא, ועל כך תועיל התורה, והמעט, היות והתורה משמשת כאורה המאירה את החשיכה ופוקחת עין לאדם שמיד יבחין האדם בעומד ממולו, הלנו הוא או לצרינו,

הנה רק בניסא בעלמא פטוט להוליא המילים מהפסוק... כדקא תוי. דקא בעלאל הוה ידע חכמתא. לצרפא אתון דאתבריאו בהו שמיא וארעא. ועל חכמתא דיליה, (גיא דא) אתבני משבנא על ידיה, ואתברירי מכל עמא דישראל. וכמה דאיהו אתבריר לעילא, הכי בעא קודשא ברוך הוא דיתבריר לתתא. לעילא כתיב, (שמות לא) דאח קראתי בשם בעלאל. לתתא (שמות לד) ראו קרא וי' בשם בעלאל. ושמיא ברנא עלאה אקרי הכי בעלאל: בעל אל. ומאן איהו. דא צדיק. דאיהו יתיב בעל אל, הווא דאקרי אל (לך לך ע"י ע"א) עליון. ואיהו יתיב בגוונא דהווא אל. הווא אל נטיל שית סטרין, הווא צדיק נטיל לון. אוף הכי, הווא אל אנהיר לעילא, הא צדיק אנהיר לתתא. הווא אל, כללא דכלהו שית סטרין. הווא צדיק, כללא דכלהו שית סטרין. בן אורי: בן אור בן קמא, דברא קודשא ברוך הוא בעובדא דבראשית. בן חור: בן.

הירו דכלא דבר אחר, בן חור: בן חור מכל גוונא ונדא אתבני למטה יהודה, כלא בדקא יאות. במשכן נחקהו והלטידו האותיות פלאו, שהרי צללאל היה יודע את החכמה לדרך אותיות שבה נבראו שמים וארץ, ועל חכמתו (ו) נבנה המשכן על ידו (ונבחר מכל עם ישראל). וכמו שהוא נבחר למעלה, כך לזה הקדוש ברוך הוא שיבחר למטה. למעלה פתוח (שמות לא) לזה קראתי בשם צללאל. למטה – (סס לה) לכו קרא ה' בשם צללאל. ושמו צסוד עליון נקרא פד צללאל – צלל אל. ומיהו זה לדיק, שהוא יושב צלל אל, אותו שנקרא אל עליון, והוא יושב כמו שאותו אל. אותו אל נוטל ששה לדיים, אותו לדיק נוטל אותם. אוף פד אותו אל מאיר למעלה, והלדיק הזה מאיר למטה. אותו האל כלל של כל ששת הלדיים. ואותו לדיק הוא כלל של כל בן חור – הבן של חרות הכל. דבר אחר בן חור – בן חור מכל הגוונים. וזה המענה למטה יהודה, הכל פלאו. זכור תרומה – 79 תניב ע"א

דרך ארץ קדמה לתורה {37} – מידות והנהגות טובות מחז"ל הקדושים – ההכנה לשבת שהצילה חיים

את המעשה הבא שמע הגאון רבי שמחה קפלן זכר צדיק וקדוש לברכה רבה של צפת מפי בעלת המעשה. מעשה שהיה פד היה: בימי בחרותו, כאשר למד רבי שמחה בשיבת מיר הוא עשה את לילותיו בבית אחת המשפחות שבעיר כמנהג בחורי ישיבות באתם ימים. הדבר ארע באחד מימי ששי כאשר קול שיתחתם של בעל הבית ורעייתו הגיע לאוזניו של רבי שמחה. בעלת הבית שאלה את בעלה האם הוא מתכוונן לצאת אל השוק בעיר הסמוכה, וכאשר השיב בחיוב, נשמע שוב קולה של האשה, ברעד: "אנא, אישי היקר, עשה ככל שביקלתך על מנת לשוב בזמן, אל נא תאחר את בניית השבת, הן יודע אתה כי בנפשנו הדבר". חלפו שעות מספר, ובחצות היום הבחין שמחה כי בעלת הבית כבר ערכה את השלחן ופרסה עליו מפה צחורה, הניחה עליו את פמוטות השבת המכספים, ונעמדה בדריכות ליד החלון המשקיף אל הדרך המובילה אל הבית, כאשר עיניה צופות למרחוק. שמחה הבין כי יש מעם מחד להנהיגה הפקדנית של האשה, והוא לא התאפק ופנה אליה בשאלה: "מדוע את כה תדרה לשובו של בעלך? הלא עד בניית השבת יש עוד כמה שעות תמימות, ובעלך ידע ביראתו ובצדקתו, בודאי ישוב הביתה שעה קלה קדם שהשבת תפרס את כנפיה" דבריו של שמחה לא הרגיעו את האשה, אשר פתחה וספרה לבחור שלפניה את אשר עברו היא ובעלה, שנים מספר קדם לכן. "וראה אתה את בני, היושב בחדר הסמוך?" שאלה האשה ובלו לצפות לתשובה המשיכה "בודאי יודע אתה כי הוא בגנו היתה, אוף אין אתה יודע ששנים רבות חלפו עד שזכינו אני ובעלי להפקד ברע של קמא, בגסי נסים ממש". כמובן שהשמחה רבתה במעוננו, ושנות לדותו של בגנו עברו עליו בחלום, מתוך רגשות אשר וחדוה אין קין, אוף לרע מזלנו, כעבר שנים ספורות התרגשה צרה על משפחתנו הקטנה. בגנו הקט חלה במחלה קשה, והוא היה רתוק למטתו. אני ובעלי לא חשכנו כל מאמץ ונדדנו עמו אל טובי הרופאים, באירופה בלה, על מנת להביא מזור למחלתו, אוף לשוא. וכאן נאנחה האשה אנה עמקה, ואחר המשיכה: "עד וינה בירת אוסטריה הנענו, לשחר את פניהם של גדולי הרופאים, היושבים בה, בתקוה שהללו ימצאו רפואה לילדינו היחיד, אוף גם לאחר שהזולנו ממון רב ובקרנו אצל ממחי רפואה עלומים, לא נתנו לנו הללו תקוה כלשהי. ההפך הוא הנכון, הם הודיעונו נחרצות כי ימיו של בגנו ספורים." באותם רגעים" ספרה האשה, "לא ידעתי את נפשי. שבורה ורצועה שוטטתי ברחובות וינה, שדמעתי על לחיי". ככר עמדת לשוב למיר,

מתוך תחושת יאוש שמימי לא ידעתי כמה, כאשר אחד מיהודי וינה שהבחין בצערי וידע על מחלת בני, נגש אלי והציע לי שבדרכי למיר אעבר דרך ראדין, ואתקבל לברכה אצל מרן ה"חפץ חיים". עשייתי כפעתו, ובדרכי למיר סרתי לביתו של מרן ה"חפץ חיים" שכבר היה זמן מפלג, בקשתי להתקבל בחדרו ולשוחן לפניו את צרתי". "לא נבגל עליה הדבר בדי" ספרה האשה, בתחלה לא הנחוני בני הבית להכנס אל חדרו של ה"חפץ חיים" אוף לאחר שכתלי הבית הודיעונו מכביי הנורא, נפתחה הדלת בפני". "כאשר זכיתי לעמוד לפני ה"חפץ חיים" אחוני פיק ברפים נורא, אוף צרתו של בני נבדה על הכל. מתוך יבבת כבי ספרתי לרבים של כל בני הגולה, כי בני היחיד עומד לשבק חיים לכל חי, ולהתיירני גלמודה ושכולה. "רבי, הושיעה נא", נקתי נואשות, אוף ה"חפץ חיים" השיב בקול חלוש, מתוך אנה כבדה: "כמה כבר יכול אני להושיעך? בימי צעירותי הייתי עורך צומות ותעניות על מנת להעביר את רע הגזרה מעל חולי ישראל אוף הנה נא ינקתי ושכתי ואין בי כוח עוד לעשות זאת..." כמובן שתשובתו של ה"חפץ חיים" רק עוררה מחדש את בכיי הנורא, כאשר הבנתי שהתקוה האחרונה הולכת ומתרחקת ממני, אולם אז לחש אחד מבני הבית על אזנו של הרב כי בכל זאת, מדבר בן יחיד שנולד להוריו לאחר שנים רבות, והצער גדול מנשא... "הרב יושב במחירש ועיניו עצומות למחצה, ואז לפתע פתאום, הודקה במקום מושבו ועיניו בערו פאש. וכה אמר לי: "אם תקבלי על עצמך שתי קבלות, מבטיח אני לך שבגדה ירפא ממחלתו, בעזרת ה' יתברך." "תשובתו של הרב הפיחה בי רוח חיים, ומיד נענתי בקול הנוק מבטיחה אני לקיים כל אשר ישיית עלי הרב", והחפץ חיים פרט: החל מהיום תקבלי על עצמך לפרש מדי יום ששי את מפת השבת על השלחן ולהניח עליה את פמוטות השבת, משעת חצות היום וכמו כן, תקבלי על עצמך שגני ביתך ישבתו ממלאכה בהגיע שעת הדלקת הנרות, אפלו מרם שהדליקה האשה את הנרות! "כמובן שעל אתר קבלתי על עצמי כפה מלא לקיים במשך כל חיי את שתי ההנהגות הללו, ולאחר שמחיתי את דמעותי והתאוששתי קמעא, המשכתי בדרכי למיר. וראה זה פלא, בשובי הביתה נתבררתי כי חמו של הילד החל לרדת ודבריו הרופאים, חלה הטבה משמעותית במצבו. לא עבר זמן קצר ומצבו של הילד השתפר פלאים, והוא החלים ושב לאיתנו. עתה לבטח מבין אתה מדוע כה מקפידה אני על הנהגות אלו בערב שבת, כי אכן בנפשנו הדבר" סימה בעלת הבית את הספור המפלא, ושמהה חש שזה עתה קבל שיעור אמתי בענין הבנות השבת. [דרך עץ החיים]

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם {68} – להכניס אל הלב יחוד האמתי

הדידוע דה' אחרונה רומנת, למלכות שהוא הדבור דיערא ותינו בי מקור (החיות הוא) מן הלב כמש"כ כי ממנו תוצאות חיים וכל פעלה שאינה יוצאת מן הלב אין בה חיות כלל. וכן הוא ההבדל בין זבוב לקרי שהוא מצד הרגישות הלב ויש בו חיות ומזרוע משא"כ זבוב מאבר מת שנובע הטפה מהמוח בלא הרגישות הלב אין בו חיות. וכן אמרו ז"ל סנהדרין קו כל תורתו של הוא: מן השפה ולחוץ הגם דהיתה תורת אמת ולא נעשית לו סם המות מ"מ לא נעשית לו סם חיים ג"כ כי אין בו חיות וכן בתרומת המשכן כל נדיב לבו כי יודע הי' בעלאל, לצרף כו' ברכות נה ומסתמא אותם דברים שהביאו לצרף המשכן הן עצמן האותיות שנגברו בהם שמים וארץ, רק בעלאל היה המצרף ואמר כל נדיב לבו כי לולי בן לא הי' בו חיות כלל ולא הי' הברכה יכול בעלאל לצרף כלל, כי אינם אותיות כלל ולכך פתיחת התורה בבר בתי מאותיות הלב כי בריאה ע"כ מן הלב רק שמה שבלב הוא סוד ואינו נגלה ולכך אין היחוד, נגלה והוא וכו' רכן אחר יום השבת שמדה הו' היא מלכות ודבור דהש"י דהינו שמנלה מה שבלבו להכניס אל הלב יחוד האמתי דהינו מדת המלכות דמלכותו בכל משלה ושאינו דבר בפני עצמו רק אני ד', השוכן וגו' ורק בתוך

בני ישראל שהקב"ה לבן של ישראל שייך פ"ה ויש להן לב והדבור נכנס לתוך הלב לנלות הסוד שבלב, הש"י וזהו אות החי' וה' ראשונה רומנת לבניה הינו מה שבלב הש"י התפשטות (החכמה הסתומה שבי') כמ"ש בספרא דצניעותא ה' ד' הות (וכתר דקבלתה) עברה כו' פרוש כי ה' רומנת לכליות ענין הבריאה שהוא התראות הפרוד ושיש, ב' וד' הוא רומז על עצם הבריאה שבלב נברא בעל גבול בהכרח כלול בד' קצוות וזהו, מצד הכלים וקבלת העבר הוא האור והי' של החכמה שזכנס בפנימיות הד' שמישיג בפנימיותו אור אלקי אז היא ה' ומצד, האור פנימי הוא הפירות היחוד מאחר שהאור היא פנימיות הכלים שהוא הד' הכל הו' והו' התפשטות החכמה לבניה שבלב הינו שנעשה בהתפשטות, אורות וכלים (ובלב הש"י עדין) לבא לפמא לא נגליא הוא סתום וכאשר נגלה לפה או מקף נכנס ללב בני ישראל שהם, עצמן הפה ושל הש"י כנודע] דכנס"י הוא מלכות פה כו' והשנת הלב דבני ישראל והתפשטות שבלבם אוף אור פנימי דהש"י מתניח, בכל הכלים הוא ה' תתאה ונקראת ה' ועירא כמ"ש ברע"מ ויקרא כו' א' ע"ש והוא יום השבת שקבוע ונקמא קדשה זו לבני ישראל לבר להיות, משיגים זה ואז נאמר בה' בראם ולקוטי מלמדים – רבי לזקו הסאן ז"ל

לה' וכן דיבורי תורה והדיבורים הם הם האדם בעצמו הרי ע"י דיבורים הקדושים נעשה האדם שהוא הנשמה כתר ועטרה לה', והוא משיח' (ישעיה מ"ג) ישראל אשר בך אתפאר, כי פאר הוא נזר ועטרה ואמר כי הש"י מתעמר בישראל שהם עצמם נעשים לו עטרה וכתר, והוא התכללות החלק בכל, כי העטרה אינו דבר נפרד והבן. ועתה נשכיל מה מתוק וטוב ויפה אף נעים בהיות האדם אחר פטירתו מוצא עצמו כתר להש"י כביכול, ומה מר ורע בהיותו ח"ו מוצא עצמו כתר לסמ"א, כי ע"י דיבורים אסורים כרכילות ולשון הרע וליצנות ודברים בטלים ודומיהן נעשה כתר לכוכבים ומזלות ח"ו, (וכן במחשבות ושכליות) אין למעלה מעונג ואין למטה מנגע זהו תענוג מתמיד ועולם הבא והשארית הנפש ונצחיותה, וזה עונש מר וגיהנם ובאר שחת וכליון נפש וכף הקלע רח"ל ברוב רחמי וחסדיו ויתן בלבנו לעשות הטוב בעיניו. וזהו מה שהוכיח הנביא ע"ה לישראל באומרו (הושע מ, י) וינזרו לבושת, פי הפרישו עצמם לכוכבים ומזלות הנקרא בושת. ויש לדקדק הדיה לו לומר הזירו עצמם לבושת. אך ישכיל האדם במשל אם נמצא בן מלך גדול אשר אביו אהבו כנפשו וילך ויעשה כתר מלוכה לאויב אביו המלך, כך הדבר הזה ח"ו, כי ה' צוה אותו לקבל עול מלכות שמים בכל יום, וקבלה מדינה מלך עליהם הוא לעטרו בכתר מלוכה, לזאת בקבלת עול מלכות שמים בכל יום בקריאת שמע ותפלה מעטרים למלך הכבוד, היתכן לעטר ח"ו לסמ"א אויב אביו המלך ח"ו בדברים בטלים ושאר דיבורים האסורים? ויותר חמור הנמשל מהמשל כי בהמשל עושה בן המלך עטרה לאויב המלך אבל בנמשל האדם עצמו נעשה כתר הן לטוב הן למוטב, וזהו שאמר וינזרו לבושת מלשון נזר ועטרה שהם עצמם נעשו כתר ועטרה לסמ"א ח"ו. וזהו ג"כ משיח' (ישעיה א, ד) ניאצו את קדוש ישראל נזורו אהור, כי ידוע בסוד אהור וקדם הקדושה נקרא קדם והקליפה אהור, וז"ש ניאצו את קדוש ישראל כמה שנזורו אהור שנעשו נזר לכוכבים ומזלות ח"ו אויב המלך. הנה כאשר האדם לא ישכח בזה בכל רגע ודאי ישמור את עצמו מדיבורים רעים ומחשבות רעות ומעשים רעים ושכלים רעים כי ראינו כל רשע מישראל חפץ בכל נפשו ולבו שיהא פטירתו מעולם בתשובה כדי שתצא נשמתו מתוך תשובה, ולו חכמו ישכילו זאת כי אין האדם נפטר ברגע א' בעת פטירתו אלא בכל רגע מימי חייו הוא עת פטירתו כי בכל מעשה ודיבור ומחשבה הוא פטירת אבר א' וחלק מנשמתו כאשר אמרנו רק בעת פטירתו הכללית כתב באור החיים שנקבצים כל חלקי נשמתו שהלכו מאתו בכל יום ויום ובאים ומתאספים כולם גם יחד ויצאו כאחד והוא בסוד תוסף רווחם יגעונו ע"ש באורך ב' ויחי כי מתוק הוא, ועיין גם מ"ש ב' ויחי מהג"ל. ועל זה ארו"ל (ברכות ס"א) אשריך רבי עקיבא שיצתה נשמתך באחד, ר"ל באחדות ואלהות נכללה נשמתו, ואין זה מצד זכיה שיאמר האדם בלבו מי הוא שיהיה יכול להיות לו זכיה זו, זהו דבר שאי אפשר ואין שום דבר במקרה והודמן ח"ו, אלא לצד שרבי עקיבא שלח כל ימיו כל חלקי נשמתו לאלהות ואחדות ועתה סמוך לפטירתו כולם נקבצו באו אליו ולכן ממקום שבאו לשם יהלכו ויצאו באחד, משא"כ מי ששלח חלקי ואברי נשמתו לסמ"א ח"ו אי בעת פטירתו יוקבצו אליו וממקום שבאו לשם ישובו, ועכ"פ האדם נפטר בכל דיבור ומחשבה ומעשה כי החלק והאבר ההוא יוצא מיד וכאשר יצא לפועל החלק ההוא בן יקום לא ישנתה, ולכן כמו שהאדם משתוקק שיהיה מיתתו בתשובה כך יחפוץ שיהיו כל דיבוריו ומחשבתו ומעשיו כל ימיו בתשובה וטהרה, והיינו שאמר (תהילים פ"ט, מ"ט) מי גבר יחיה ולא יראה מות, ר"ל שאינו מבין שכל ימי חייו הוא מת או אותו האיש לא ימלט נפשו מיד שאול אלא צריך האדם שלא ישכח אף רגע מכל מ"ש, וזהו ודאי ישמר מרע, ובחשק זה יתפלל גם ילמוד בידועו שהדיבורים אלו ומחשבותיו ושכלו הוא שולח חלקי ואברי נשמתו אל ה' והרי חלקים אלו נפטרים מן העולם והמשכיל הנלבב יעמיק בכל אלה וטוב לו. ועיין בריש פ' נח. ובהו נבין ג"כ משיח' (הושע ב, יח) ביום ההוא תקראי לי איש ולא תקראי לי עוד בעלי (פירשתי ככלה בבית חמיה ולא ככלה בבית אביה) והכרתי שמות הבעלים מפיחם ולא יזכרו עוד בשמם. יובן, כי אחרי שכל דיבורי התפלה הם חלקי נשמתו ונעשים כתר בראש הקב"ה כביכול, צריך לדעת א"כ מה זה שבתפלה נזכר ג"כ דיבורים שאינם טובים הלא המה שם פרעה ומצרים ואלהים אחרים ודומיהן איך יעלו תיבות אלו להיות כתר וכן ארץ הכנעני והפריזי בו ודומיהן. אך להיות מחטא אדם הראשון נתערבו ניצוצי הקדושה תוך הקליפה וצריך להוציאם, לכן אלו התיבות שמזכירין בתפלה הוא להוציא הטוב מהרע ההוא והטוב ההוא הוא העולה ונכלל תוך הכתר הנעשה לה', והוא העלאת ניצוצי קדושה מתוך הקליפה, וממילא לעתיד שיוציא בלעו מפיו ולא יהיו ניצוצי קדושה מובלעים בקליפה אז אפילו כשיודו לה' חסדו לא יזכירו כלל תיבות הרעים ההם וכמשיח' (ירמיהו מז, יד) לא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את ישראל מארץ מצרים כי למה יזכירו תיבת מצרים כלל אלא יאמרו מארץ צפונה ומכל הארצות כי לא יזכירו בהודאתם שום שם המורה רע וק"ל. ועניו נחל ויקבל

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם. יש לדקדק, מאי לעשות, הא מצוה זו היא בשב ואל תעשה מלאכה בשבת, ואי קאי על מאי דאמר ששת ימים תעשה מלאכה הא לאו מצוה אלא רשות. ששת ימים תעשה מלאכה, יש לדקדק בתיבת תעשה, הוה ליה למימר תעשה בפתח. וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון כו', ויש לדקדק, דתיבת לכם מיותר, ודרז"ל ידוע. נקדים ענין א' אשר הוא עיקר ויסוד כל התורה חיוב מוטל על איש הישראלי בלי לשוכחו אף רגע כי הוא יסוד כל היסודות ותכלית הכל, וביארתי בזה מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים פ"ט, מ"ט) מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו מיד שאול סלה. וכתבנו במ"א בדרוש לפ' תצא דהכי קאמר ע"י שיוכור יום המיתה ניצול מיצר הרע ובוה ממלט נפשו מיד שאול, משא"כ האיש אשר בימי חיותו אינו רואה יום המיתה לפניו אי אפשר לו למלט נפשו משאול כי היצר הרע יתגבר עליו ע"ש, ונבאר כאן בדרך אחר. נודע היות הנשמה באה לעולם לבלתי תאכל נהמא דכסופא, וכתבו הקדמונים כי הנשמות ניתנות באדם, והוא בכח, וניתנת לו להוציאה מכח אל הפועל. ולהבינך ענין זה בכירור כך הוא, עיין מ"ש ב' וישלח מהשייך לזה ונבאר עתה כל הדברים היטב, הענין הוא, כי יש באדם נפש רוח נשמה, ונשמה לנשמה. והענין, כי חלק הנפש היא כח המעשה הניתן באדם, כי דומם אין לו תנועה ולא יעשה מאומה, וניתן באדם נפש חיה ועיניו יש לו כח לעשות כל מה שחפץ. הרוח, הוא כח וחיות מאת ה' ניתן באדם אשר בכחו ויכול לדבר, ולזה מתרגם לרוח ממללא. נשמה, הוא חיות וכח מאת ה' אשר בו יחשוב האדם כל מה שחפץ, והוא מעולם המחשבה. נשמה לנשמה, הוא השכל שניתן באדם חיות וכח מאת ה' אשר בו ישכיל בכל המושכלות, כל אחד כפי ערך שכלו כך ישכיל. הרי אלו ארבעה מיני חיות באדם, ואחרי מותו הגוף כלה ולא נשאר רק ד' חלקי נשמה הללו כי זה כל האדם, אבל הגוף אינו רק לבוש שפושמין אותו. ואמנם כל אלו החיות ניתנו באדם בכח והוא יוציאם לפועל. ולהסביר דבר זה נזכר מאחד וממנו תדין על כל הד' חלקים, ונדבר מחלק הרוח ממללא, הנה ניתן באדם כח וחיות שעל ידו יש לו כח לדבר בכל עת שירצה, הרי זה בכח, וכאשר מדבר דבר הרי הוציא חלק מהרוח לפועל והוא הוא עצמות חיותו ונשמתו כמשיח' (שיר השירים ה, ו) נפשי יצאה בדברו, שכל דיבור שיוצא מפי האדם הוא אבר וחלק מנשמתו אשר הוציאה לפועל עתה, וכן בכל מעשה ותנועות שמתנועע מוציא חלק נפשו לפועל וכן בכל מחשבה שמהרהר ומחשב מוציא חלק נשמה לפועל, וכן בכל מושכל שישכיל ומחדש איזה שכל מוציא לפועל אבר וחלק מן נשמה לנשמה. ונודע, כי כל דבר שהוא בכח מקבל שינוי והתחככות, אל אשר יחפוץ יטנו, כמו כח הפרי תוך הארץ ולפי שאינו רק בכח אז אם יטעו אילן זה יוציא פרי זה ואם יטעו שם אילן אחר יוציא פרי אחרת, משא"כ אחר שיצא לפועל אינו מקבל התחככות כי אחר שנגדל הפרי באילן בן יהיה לעולם לא יקבל שינוי לעולם וכמשיח' (קהלת ג, יד) ידעתי כי את כל אשר עשה אלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להוסיף כו', 'עשה' דייקא, ר"ל אשר יצא לפועל נשאר כך תמיד, ולזאת באה הנשמה תוך האדם שיוציאנה לפועל לא זולת. ולפי זה, מיד כשהאדם מדבר איזה דיבור וכן בשכל ומחשבה ומעשה כאשר הקדמוני שכל מה שנסביר בחלק א' ממנו תדין על שאר חלקי הנשמה אי הוציא חלק ההוא לפועל אזי מיד נבדל חלק חיותו ההוא והולך למקומו למעלה, דהא עיקר ביאתה לזה העולם איננו רק בעבור הוציאה לפועל, וכאשר יצאה לפועל אין לה להיות עוד בזה העולם. וזהו ענין אומרם ז"ל שמהמצוה שאדם עושה נברא מלאך קדוש ובא מיד לפני ה' ואומר פלוני בנך עשאיני. ענין בריאת הנמצא הקדוש הזה הוא חלק מנשמתו אשר יצאה לפועל ומיד פורח למעלה כי אין לו להתעכב עוד בזה העולם אחרי שגמר פעולתו אשר בשבילו בא הנה. ולפי שהדבר אשר הוא בכח מקבל שינוי והתחככות כאשר אמרנו, לזאת הנשמה ביד האדם כחומר ביד היוצר אל אשר יחפוץ יטנו וכל אשר חפץ יעשה ממנה, ולכן כשמדבר האדם דיבור קדושה כתורה ותפלה ודומיהן, ולפי שאורייתא וקב"ה חד, הרי עשה החלק כהכלל ונעשה ממנה אלהות כביכול, וכאשר מדבר דברים אסורים כלשון הרע ורכילות ודומיהן או דברים בטלים שהם דיבורים אשר אין צורך לאדם לדברם כלל אה"ל שעבר בעשה ולא תעשה כל עבירה היא קליפה וסמ"א. נמצא עשה מנשמתו וחיותו סמ"א, כי דבר שהוא בכח מקבל שינוי מן הקצה אל הקצה וכאשר יצא לפועל כך נשאר לעולם והתורה ניתנת בעבור זאת להאדם כדי שידע ע"י מה יניח נשמתו באלהות וע"י מה נעשה ממנה סמ"א ח"ו, וכל זמן שהנשמה מלוכנת תוך הגוף אין האדם מרגיש בזאת, ואחרי הפטירה במקום שהניח כל ימיו חלקי נשמתו שהם המעשים והדיבורים והמחשבות והשכליות שם ימצאנה עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע כי אין חשבון ודעת בשאול כו'. ועתה ישכיל האדם הנלבב ויבין בטוב מדעו אחרי שידענו שהתפלה נעשה כתר

תּוֹפְיָנִים לְשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ – לְזִכּוֹת לְהִיּוֹת נֹזֵר וְעֵטְרָה בְּכֶתֶר הַמֶּלֶךְ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ

ואח"כ מנו את הכלים וזהו ענין ויצורו וימנו וא"ש וק"ל. ונתנו את הכסף וכו' ולגודרים וכו' אך לא יעשה בית ה' סיפות וכו' נראה מעם על דלא עשו סיפות ומזרקות וכלי השרת כי אם דבר מחובר. לפי שצפה הכהן במראה הנבואה דיהרום הבית וילכו ישראל בגולה והאוויבים ישללו את כלי בית ה' לכך לא עשו כלום כי אם דבר מחובר לכותלי בהמ"ק והם טבעו בארץ. ולפי"ז יבואר המשך הפסוקים ע"ש: **א** ולא יחשבו את האנשים כי באמונה הם עושים. יש כאן לשאל דא"י במדרש אלה פקודי שבאו ישראל אצל משה וביקשו ממנו שיתן להם סכום החשבון וכאן אמר ולא יחשבו את האנשים וכו' גדולים הם ממשא. וקודם שנתרץ נבאר המדרש דאמר דמשה שכח מה היה עושה באלף וז' מאות וע"ה עד שהאיר הקב"ה עיניו בו"ו והרצון בזה דאמר'י בנמ' אלמלא וי"ו שבהעלך נתחייבו שונאי ישראל כלי' דר"י. ר' שמעון אומר שאלו לאלהות הרבה. וזהו שדאג משה על ישראל שמא ח"ו נתחייבו כליה עד שהאיר הקב"ה עיניו בו"ו כנ"ל. ואולם הטעם הוא שבקשו ישראל חשבון מן משה. לפי דמשה עשה סיפות ומזרקות ושאר כלי שרת

לכית ה' ולא ידעו הכל החשבון ואולי יקנטרו ישראל אותם שאין יודעים לכך בקשו שיתן חשבון לפרסם לכולם. ואמנם כאן היה גלוי לעין כל כי היו בונין במחובר לקרקע ולכך אמר ולא יחשבו את האנשים. ויותר נכון מזה י"ל. על שבקשו חשבון ממשא לפי שישראל ראו שמשא קיבל מכולם אפי' מפושעי ישראל והיה לבם פג מלהאמין שיצטרף הכסף המובא מפושעי ישראל למלאכת המשכן ואולי קיבל הכסף מהם שלא לביישם ובאמת לא יצטרף למלאכה לכך בקשו סכום החשבון לידע אם נצטרף הכסף שלהם עם השאר וזו דעה נכונה דודאי לא יחשבו ישראל עם קדוש שמשא לקח כלום מן הכסף והותרה השאלה הנ"ל וק"ל: **א** כסף אשם וכסף חטאת לא יובא בית ה' לכהנים יהיו. נראה דמבאר לן דלא היה מקבלין מן כולם כסף אשם וחטאת אלא הכהנים הללו אותן מתחלה ואח"כ היו מקריבין להם לכפר לפי שחשבו אולי איננו ראוי לבוא לבית ה' וי"ש כסף אשם וכו' לא יבא בית ה' לכהנים יהיו. ולעתיד לא יצטרכו לכל זה כי ילכו מן הגולה כולם אהובים כולם ברורים במהרה בימינו אמר; [אהבת יהונתן לרבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל]

לְקַחֵי הַפְּרָשָׁה לְשַׁבַּת {86} – סוּד בְּחֻמְהָ יִפְנֶה בֵּית

עליו ועל כל ישראל, וזה לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא. במדבר, כמדומה לי ששמעתי מכאדמו"ר מוהרי"ו זצלה"ה או ראיתי בספרו הקדוש, במדבר רומז למזל קדישא, כי חיי בני ומוזני לאו בזכותא תליא אלא במזל תליא (מו"ק כח.), וכל דבר שאין לו עליו תשלום שכר הרי הוא כמו הפקר, ולזה במדבר רומז למזל (קדושה) [קדישא]. ובה פ' הפסוק (תהלים קלו, טז) למולך עמו במדבר כי לעולם חסדו, דהנה כתיב (תהלים קכב, ב) עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים, דהיינו כשישעך כביכול הנקודה של ירושלים כבר עלו ישראל במחשבה תחלה. וזפ"ה למולך עמו במדבר, דהיינו עוד קודם שהיה ציור העולם והי' רק בחינת מדבר, כבר עלו ישראל במחשבה תחלה, כי לעולם – ואח"כ כשנתהווה העולם, חסדו – ממילא מגיע אלינו חסדים הטובים. בערבה, בנימטריא זרע, דהיינו ע"י שהמשיך מוחין קדושים לכנסת ישראל נתפלג ג"כ זרע של קיימא לישראל. מול סוף, דהיינו שהדינים נכרתים. בין פארן, הוא לשון פארות, רומז לענפי הקדושה, ובין תופל – דהיינו אותם שהם ספל לענפים, ולבן – המשיך עליהם מלובן עליון ללבן עונותיהם של ישראל. והצירות, הוא לשון חצי צורות, וזה סוד ויקח משה חצי הדם וישם באנגות (שמות כד, ו), עיין בפרשת תשא. ודי זהב, פירוש שנוכה שיבוא משיח צדקינו במהרה, כי זהב בנימטריא דוד, ולזה כתיב זהב – כי יבוא אלינו מתוך עושר וגדולה ונחת אמר; ואזכר לזמנים, זכנים א']

פִּלְפְּלִין מְפַלְפְּלִין {64} – בְּתִשְׁבָּה לְשֵׁאלָה, תְּלַמְּדִים שְׂרוּצִים לְעִשׂוֹת סְעוּדַת הַהוֹדָאָה עַל הַצֵּלָת רַבָּם, יַחַד עִם סְעוּדַת פּוּרִים

יו"ט האכילה והשהיה כדי שעל ידם יבוא לשמות, וכאן האכילה והשהיה בעצמם הם מצוה. ויעויין באחרונים שנחלקו בשכח על הניסים בבראמ"ז דפורים אם צריך לחזור, וכתב הפמ"ג (סי' תרצ"ג משב"ז אות ב'), דסברת מחלוקתם הוא אם יש דין פת בסעודת פורים או לא. ועי' במ"ב סי' תרצ"ה סקמ"ו, שמביא את שני השיטות, וכתב דספק ברכות להקל, ועכ"פ עמא דבר שנוטלין לידים בכל פורים לסעודה, וא"כ לכאורה לא תועיל אכילת הפת בסעודת פורים בכדי שיהשב כתוספת בתורת סעודת הודיה, כי לא ניכר שהוא לשם ההודאה. ועי' בשו"ע סוס"י תרצ"ו, דמותר לישא אשה בפורים, והמ"א תמה, דאין מערבין שמחה בשמחה? ועי' במ"ב שם סקכ"ה, בשם החמד משה, דמטעם זה נכון יותר לעשות החופה בסוף יום י"ד, וסעודת פורים יעשה מוקדם. ואמנם הרמ"א שם כתב: "וכ"ש שמותר לעשות פדיון הבן", ובמ"ב שם סקכ"ט, כתב: "פדיון הבן וברית מילה. דבזה אין שמחה כ"כ דיהיה שייך בהו לומר אין מערבין שמחה בשמחה". ודברי המ"ב שהשווה את שמחת ברית עם שמחת פד"ה"ב, קצ"ע דבתוס' במו"ק ה' ב' ד"ה מפני, כתבו: "וסעודת ברית מילה מותר לעשות בחוה"מ דליכא שמחה, כדאמרינן פ"ק דכתובות (ה' א') דלא מברכין שהשמחה במעונו משום דאית ליה צערא לינוקא וכו' אבל סעודת פדיון הבן צ"ע אם מותר לעשות במועד", משמע דפד"ה"ב הוא שמחה גדולה מברית. ועי' בתוס' בב"ק פ' א' ד"ה לבי ישוע הבן, "ור"י פירש, שנולד שם בן, ועל שם שהולד נושע ונמלט ממעי אמו וכו' נקט לשון ישועה, והיו רגילין לעשות סעודה", ולפמ"ש בנמ" דרב היה שם, והרי במדרש דעשרה מילי חסידותא דרב, מבואר דהיה משתתף רק בסעודות מצוה, ונראה שזו בעצם סעודה על הנס הצלה של התינוק, ולפי"ז יש מקור נאמן שסעודת הודאה אפשר לעשות בפורים. ואולי יעשו הקדמה קצת לזמן הסעודה, או יוסיפו איזה דבר לכבוד ההודאה.

א בְּתִשְׁבָּה לְשֵׁאלָה, אודות התלמידים שרוצים לעשות את סעודת ההודאה על הצלת רבם, יחד עם סעודת פורים, וטוענים שאין בעשות הסעודה על שני הענינים יחד משום ערוב שמחה בשמחה, משום שמוסיפין על סעודת הפורים שצקרה בְּשֵׁר וַיִּזְן גַּם נְטִילַת יָדַיְם עַל הַפֶּת. **א** הנה לכאורה לא מצאנו חיוב סעודת הודאה על מי שאירע לו נס, ועי' מ"ב סוס"י רי"ח בשם האחרונים, שיתן צדקה ללומדי תורה, ויאמר שנותן לצדקה ושיחשב במקום קרבן תורה, ועי' בשע"ת שם. ואמנם עש"ת חות יאיר סי' עי' ד"סעודה שעושה בעל הנס ביום שנעשה בו נס נחשב סעודת מצוה, וכ"כ המ"ב בסי' תרצ"ו סק"ב: "ואותה סעודה שעושים בשביל הנס, היא סעודת מצוה, דכל סעודה שעושים לזכר נפלאות ה' הוא סעודת מצוה". ומ"מ אינו חיוב. **ב** והנה מצינו שגם התלמידים עושים סעודת הודאה על הצלת הרב, כמ"ש בברכות מ"ו א': ר' זירא חלש, על גביה ר' אבהו, קביל עליה אי מתפח קמינא חריך שקי עבידנא יו"ט לרבנן, אתפח, עבד סעודתא לכולהו רבנן". והנה הפוסקים לא העתיקו נמ' זו להלכה, ונראה שאין ראיה מכאן, שהרי ר"א עשה כאן נדר מצוה אם יתפח רי", שהרי לעשות סעודה לת"ח הוא מצוה, אבל לא נאמר כאן שיש דין כזה, אכן מצינו שהתלמידים גם מודים ומברכין על נס שנעשה לרבם, כמ"ש בברכות נ"ד ב': ר' יהודה חלש, על לגביה ר"ה בגדתאה ורבנן, אמרי ליה בריך רחמנא דיהבך ניהלך ולא יהבך לעפרא", וזה אמנם הובא בשו"ע רי"ח ו', ועי"ש בכיהנר"א אות צ'. **ג** ובענין אם סעודת פורים צריכה נמ"י על פת או לא, יעויין לשון הרמב"ם פ"ב ממגילה ה"ט: "כיצד חובת סעודה זו, שיאכל בשר ויתקן סעודה נאה כפי אשר תמצא ידו, ושותה יין עד שישתכר וירדם בשכרות", שלשונו מורה דנשתנה חובת סעודת פורים משאר ימים טובים, דבפורים ענין הסעודה הוא אכילת הבשר ושתיית היין בעצמותו, וכמוש"כ ב'עמק ברכה' בשם מרן הגר"י זצ"ל, דבכל

הברי תורה לטענה לבעית מלקח מלקח וכוונתה נזול מהבטת הפקר ואמר בקול רם ובשמחה היא היא סעודה דתורה מלקח

בששון ובשמחה בגיל וביראה התחלנו זה מכבר בס"ד מדור חדש אשר יעסק אי"ה בפניות הנלמדות והמפרטות אבל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנימי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחף כטפח מעל הקרקע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו יתברך "חדש פנשר ועורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת צור עולמים חי החיים אשר בידו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי כוס ישועות אשאל ובשם ה' אקרא, אשירה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זפני לפתח עזרו לעולמות חדשים ואור חדש אור חתוקי, גליעני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטואלית במיוחד למינו והנה כתב רבינו מרן ר' יואל טייטלבוים זצ"ל ה"דברי יואל" על ב"מ דף ב. לכאורה יש להקשות מדוע נקט תנא אוהזין דוקא? והיא אף כשאמתי אוהזין בטלית נמי שייך דין דנא דחילוק, כמ"ש הרמב"ם ז"ל בהלכות טוען וטען וז"ל (פ"ט ה"ז) שנים אוהזין בכלי או שהיו יושבין בצד ערימה של חטים המונחות בסמטא וכל אחד אומר כולה שלי ישבע כ"א בנק"ה שאין לו בה פחות מחציה וחילוק, ע"כ. ועי' בטוה"מ (סי' קל"ט) שפירש בדברי הרמב"ם דכיון שמונחת בסמטא שהוא מקום כראוי לקנות ושניהם יושבין בצדה חשוב כאילו שניהם מוחזקים בו, ע"כ. וא"כ צ"ב מ"ש נקט במתני' שנים אוהזין דייקא, והלא אף כשהמלית מונחת בסמטא ושניהם יושבים בצדה דינא הכי, וכן לקמן בגמ' (ז' ע"א) תניא. כברייטא שנים אדוקין בשטר, ג"כ ו"לד' כנ"ל מ"ש נקט אדוקין דוקא. ונראה עפ"י מה דאיתא בזה"ק (ס"פ ויגש ר"א. ע"ב) עה"פ וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה, ויאחזו בה אחסנת עלמין. והוא פלא האם ירדו ישראל למצרים כדי לירש אותה ירושה עולמית? והרי לא באו אלא לגור בארץ, ולא להשתקע בה. ואמנם יובן על פי דברי תרגום יונתן על כתוב זה וז"ל ויתב ישראל בארעא דמצרים ובנו להו בתי מדרשין וכו'. ועפ"י זה מובנים דברי הוה"ק כי אמנם הם לא באו למצרים להשתקע שם, אך ביאתם היתה להוציא ניצוצות הקדושה המעורבים בין הקליפות, ע"י שהקימו בתי מדרשות להרחיב גבולות הקדושה, ואותם הניצוצות הקדושות שהוציאו מכור שבים בכח תורתם, נעשו מנת חלקם וירושתם לעולם. ובוזה יש לפרש הא דנקט

תנא במתניתין שנים אוהזין בטלית וכן להלן שנים אדוקין בשטר. הדנה הרא"ש כתב ליישב דאמאי לא אמרינן בשנים אוהזין בטלית כל דאלים גבר כדאמר בחזקת הבתים (דף ל"ד): בההוא ארבא דהוו מינצו עלה בי תרי, דכיון ששניהם באים לפנינו מוחזקים בגוף המלית אנו צריכין לפסוק להם דין חלוקה, דכל דבר שאנו רואים ביד אדם חשבינן ליה שהוא שלו וכו' משא"כ גבי ארבא שאין אחד מהן מוחזק בדבר שמערערין עליו ואין ב"ד מחוייבים למחות למי שבא ליקח דבר שאין אנו יודעין של מי הוא דאין לנו לפסוק דין חלוקה שמא נפסוק לאחד מהם שלא כדוין. ויותר ראוי לומר שמי שתנבר ידו יוכה, שמי שהדין עמו מוסר נפשו להעמיד שלו בידו יותר ממה שמוסר האחר נפשו לגזול וכו' אבל הכא דשניהם מוחזקים בגוף המלית אנו מחוייבים למחות שלא יגזול האחד את חברו וכו'. הלכך צריך לפסוק להם דין חלוקה. כללא דמילתא כל חילוק ממון ששניהם חולקין עליו אם שניהם מוחזקין בו פלגינן בשבועה ואם אינם מוחזקין בו כל דאלים גבר. עכ"ד הרא"ש ז"ל. ולדרכנו יש להוסיף נופך בטעמא דמילתא שהדין הוא יחלוקן בשבועה, ולא אמרינן כל דאלים גבר, דכיון ששניהם מוחזקין בו, א"כ יש לחוש בכל אחד מהם שמונחים בטלית זה הניצוצות הקדושות השייכות לשרש נפשו, ועל כן חייבים הב"ד למחות בדבר שלא יגזול האחד את חברו, ומטילין עליכם שבועה כדי שיהיו הדברים ברורים, כי אמנם אמת בפיהם, והשליח שייך לשניהם, ולא יתכן לסמוך כאן לומר כל דאלים גבר, דשמא יגזול האחד את חלקו של חברו, ולא יהיה תיקון לניצוצות הקדושות לחברו. ולואת נקט במתני' שנים אוהזין בטלית, אוהזין דייקא, ע"ד שפירשנו מאה"כ ויאחזו בה, דקאי על נצח"ק השייכים לחלקם, והנ"ל על הב"ד מוטל למחות שלא יגזול האחד את חברו, שהרי באותו שליש מונחים הנצח"ק השייכים לחברו, וכן מה"ש נקט כברייטא שנים אדוקין בשטר, כי הם אדוקים באותם הנצח"ק השייכים לנשמתם. ובוזה יש לקשר סיום מסכת ב"ק לתחלת מס' ב"מ דבמס' פתח מס' ב"מ דקאמר שנים אוהזין בטלית, שהם אדוקין בשליש משום שיש בה נצח"ק השייכים לחלקם, ומשום כך חלוקו. דברי יואל תוריע

מנחת יצחק

יְהִי לִיָּה יְדִיָּה, וְאִוְקְמִיָּה לֵב בּוֹעֵר וְכֹסְפִים לְהֵשֵׁם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל (57) – פתם אופיר

עזא עור כמה נרגעתי זה מקולמוס המוח... אוקיר אנוש מפו ואדם מכתב אופיר נתתי אל לבי לדרוש ולעיין במגלה זאת שנכתבה ברוה"ק ויש בה רוי דרוזין ושמות מופלאים למחות שם עמלק מלב ישראל שיהיה להם לב אחד לאביהם שבשמים על כן על פי הקדמות מרן הארי"י פרשתי המגלה הזאת למעלה בהנהגה עליונה. ומעניין המן למעלה ולמטה כפי העניין הנאות ולא תהרהר אחר מהירות המלאכה הזאת בהרשה ימצאנה ותאמר שזה מענין טבע הריפוח לא תאמר כך דברי מעות והבל כי בהיותי בר עשרים עדיין לא חדשתי דבר קמן וגדול הן בנגלה הן בנסתר כי לא היה בכחי ולא במוחי כח על זה אלא כל עסקי היה ללמוד גפ"ת וסדרי תורה, תורה לשמה להשיג הקדושה והדביקות לדבקה בו בהארה נפלאה בטעם מעין עוה"ב ושמשתי את אדמו"ר דודי רבינו צבי הקדוש זצ"ל באהבה עזה כביטול גמור כאין באימה ברתת וכוזיע וביראה ובבושה עד שהייתי לפניו כבבת עינו ונסמכותי על ידו בתוך קהל ועדה ונשבע לי שבועה חמורה בדיקנא קדישא שלו שלא ילך מן העולם עד שאניח אותך כלי מלא וגדוש כלי מחזיק ברכה שתאיר אור מופלא ולא אניח אותך בזה ובכא ולא השגתי שום השגה אלא בכח מורי דודי ובפתיחות המקורות שלו על הארות נשמתו ובכל ענין בכיתי כמעין לפני השם יתברך שלא אדחה מאור / פניו שאשיג השגה אמיתית בורה ולא זכיתי להשגה אלא אחר עבור עלי יסורים מרורים כלענה אלף מעמי מיתות מעמתי עד שנפתח לבי ברוי התורה ובעור מורי ורבי עם סיוע כמה נשמע עשיתי כל החבורים שהברתי ואמר לי מורי פ"א בסעודת היום של שבת הידעת בני אייזק בהיותי בן ארבעים שנה עדיין הייתי חשדתי עצמי ומתפחד האם אין אני מקליפות נגה? וראה שנתכרכמו פני מאוד ואמר לי מה לך בני הרי בכל שעה גם כעת היום אני מתיירא ומתפחד מזה הקליפה הדקה שהוא קשה מכל הקשות וכן. קבלתי אצל מורי הקדושים מורי וחמי הקדוש אור מופלא מוהר"ר אברהם מרדכי מפנינשוף ואצל מורי ורבי הגאון הקדוש בעשר מיני קדושות מוהר"ר נפתלי מראפטישין ומעט ששמשתי לפני מורי אור צה מו"ה אברהם יהושע העשיל ממעוביזי וכל אלו הקדושים קבלו מרבן הקדוש קודש קדשים מוהר"ר אלימלך אור שבעת הימים היאך לישמור מקליפה זאת וקבלתי מהם מופלא פ"כמה הנהגות היאך להיות לו לב נשבר באלף שבריים לפני הנשיא ומלא אורה ושמחה ובחכמתה הרמה ובקדושתה וטהרתה באור מדרגיות אין וניצול מכל זה ומעודי כל היסורים והדוחק וההיגוי וברקי מיתה שמעמתי וחלישות דעת הכל קבלתי בשמחה שאהיה ניצול מקליפה זאת שיהיה לי לב טהור נשבר לפני קוני והמעיומו לי מעין עוה"ב אורה של מעלה ובוזה יכולתי עמוד בעוה"ז להניצל נפשי שלא אהיה מאותם שתחתיהם תעמוד הבהרת פשתה הצרבת כנהר מצרים וברוך רחמנא מאריה דעלמא שהציל נפשי מיד מלך מצרים ונתן לנו חלק בתורתו הקדושה ומסר לי נגזי נסתרות בסבילות מרירות מרורים כי מרים הם מעטם עין מר ומתקן המים לנו ולכל ישראל וקראתי חבורי זה כתם אופיר כי צוה לנו מרן

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף קודש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, ששפתנו הפשוטה להלחיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם כמצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הפל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקשר מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא פעל "היכל הברכה" וארץ החיים ועוד. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אניס לה, שופך אור חזק ומצחצח וחרושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים בפקלה, ודבריו דברים עמוקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשוננו הנהב ונהב ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הפלה רף ולפוח נפשות פצועות וזקוקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותופך, ונוטע תקוה, והתהלה חדשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמה, ובמחני שגם מי שלא מכין בסוד הענגנים, ימצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שזכר בא בסודם של דברים ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ופבריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכמעט שגן המתוחה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלה אותה ד' ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ולאו מה שצ"ב פהקמיה" קתו ספרי השפעשעו פו ובמוסקי פי לך נכחתי שנתפשט על ידי הקמיה זאת פעולם על פי קדמי מן אור שצעת הימים אמון מפלא אמון מנסה רצנו הקדוש אור המאיר אור עינינו ויאלץ בן חליטער בן עדה הריצ"ש טוב חשך האיר עינינו פעלוך נלך עד ציאת יונו ואחרי פלמיוו הקדושים מסמכים מן הקדוש הזה הסמך מלחיה השילני הנציח ואם יקשה לך אחי על חריכות דבורים שזכרתי לי מלך המנגל להזכיר פתם שאתי נסמך משלטה גדולי עולם ואין צי פחד משום פגע ונגע פי כחי רב ועולם פלחיה סתרי וזכרתי לי לכפך בן ודמיון אוחי לכך וזאת ואני מסמך רצוני למן הריצ"ש או פליטי וני צוה כזכר והזכרתי לא יגעה, ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן הזה פלנו זקוקים להנגה פנימית והיצונית גם יחד ואנחנו נצבים באמצע מסעינו לקראת חג הפורים ופסח הבעל"ש, והדרך קצת השוכח(הוליה צריך להשתמש בפה שהספקרין לשמן פהג ההנהגה ומטו בשבת, ומפורים קמן ויש לקחת זאת בהשבוין ולכן יש ליצול הידמנות פו זאת להתחזק ולהתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל ליצאת עם "פשמקאלע" וחי יהיה בעזרתנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... על ספרו פתם אופיר על קלה המזלג: מלאך שצו הרב פתלקות קלמוסו מסקרי פטוב טעם את כל "הענגנים" שגנו פלואיות הסקטנות הספיות ושמעו ותיח נפסקס. גגה אונתו מתקדמים לקראת חג הפורים והשמחה גולה וכלי שטוב להחטות כולות לעולמות הקדושה האלויות שנפריים, העמקתי עבורכם את דברי חוקש של האדמו"ר רצוני הקדמה מספרו "פתם אופיר" על מגילת אסתר שהתחיל וסיים בחודש אדר וכתבתי לו"ה

שמו כתם אופי"ר ונזכה כולנו לראות אדם מכתם אופיר מלך המשיח ב"ב יבוא ויציילנו מכל רע ונזכה כולנו לאור באור החיים : הותם באדר ראשון שנת ע"ת זק"ן : מלי"א רחמי"ם בני"ן עול"ם יבנה במהרה עפרא בעלמא כלי אדמה יצחק יהודה יהיאל מכונה אייזק קמארנא.

האר"י בעש"ט שכל אחד ימצא יהוד שם בשמו וזהו יהוד שמי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אדנ"י פשוט והוא מספר שמי יצחק יהודה יהיאל ורמותי בשמות חבורי היכל הברכה אוצ"ר החיים אוצ"ר חיים מספר שם אבי הגאון הקדוש אלכסנדר פנ"י זק"ן מספר יהוד הנ"ל ומספר אופי"ר ג"ב יהוד הנ"ל על כן קראתי

מִה־אֶתְּבִי תוֹרַתְךָ – מִדְּרִיךְ הַכְּנֵה לְפָסַח וּלְמַתַּן תּוֹרָה מְאוּצֵר הַחַיִּים ד'

הכל כי הוא אלהא רברבא ושליטא שליט על הכל טמאים וטהורים כי בשורש השורשים נשרשין בטהרה אעפ"כ לא נקרא אלא ד' אלהי ישראל אין בכלל אלא מה שבפרט והקב"ה מאריך רוחיה בשביל שארית נחלתו פרטי הנשמות שנפרטו וכל אחד צריך לתקן נפשו ורוחו ונשמתו ולא ידה ממנו נדה אפילו פרט אחד והנהגה אחת ואחר שיתקנו הנשמות את עצמן לא יהיה הכלל אלא מה שבפרט ד' אלהי ישראל מלך : ומלכות ודון , והקליפה מהרה תעקר וכל הקליפות יתהרסו ויתבטלו וכנסת ישראל היפה בנשים מעוררת שיר ואומרת זמרה מלשון זמורה וענפים ומלשון כסוה וכריתה שנכרתו הקליפות והרשעה וכבר נתקנו כל ענפיה ענפי פרטי הנשמות הקדושות ולא נשאר פרט אחד כי כל הנשמות נתקנו. ואנו ליה עינינו ומברכין ברוך גזור ומקיים כי בקדושה היה הנסירה גזירות המלכות ומקיים שחורין ונתייהדין באחד אמת על ידי צדיק קיומא דעלמא פב"פ להוציא נשמות בפרטיהן משא"כ אל אחר נשאר בפרודא ואל אחר אסתרים ולא עבד פירין. ואבא דאצילות חכמה כורת ומשבית הקליפות והאורות חורין פב"פ להזדווג. ונגד זה בא למשכן תבלת לכל תכלית הוא חוקר וכל הרשעה כעשן תכלה כשיתבררו הפרטים יבא כליה לרעים ופושעים. וזה שמאריך הוא בעצמו הכליה שלהם משלם לשונאיו כלה ונחרצה רפיון דעבדים כמה בישינ גרם להון עיין זוהר בלק קצ"ט. והמדמין ליוצרים שחשוב בעיניו שום הנהגה ודבר טוב מפרטי פרטים של ישראל והקב"ה מאריך רוחיה בשביל לזכות כל ענפי ישראל לחיי עוה"ב כי כל הפרטים הם באחדות בתוך הכלל ובוזה ידבק להשתקק לראות במעלות חבירו וירחק את גנותו ואת צערו וירע לו ממנו כאלו הוא שרוי בצער כי הכל אחדות ולא יבוז בלבו שום נמצא כי ידע באמת כי הוא הפחות בכל הנמצאים וכל המשים עצמו כשיריים הקב"ה שומע תפלתו ויוכה לעלמא אריכא אמן : ובצדעו הצא נלאה איה"ה על העומדן צלומה וזיכאלת לפני קוניהס חזק וברוך וי"שר כח לקוראיו היקרים על ההתחזקות הנפלאה שודאי מרגישים בנשמה.

הנה פאן האלמוז מקאמקנא צאלר החיים מספיר צבוב טעם לת הפול והטעם על בית המקדש ואוצר במספירות וזב לת דבכיו חזקני להבנות בתוך שלוש עשרה מדות שהפול נקדשת פהס ומספיר גם על פי הפול דבכיו נפלאים ועם שלוש עשרה מדות דמיכה הפולשתי עם ליון לון ומכון להגמה הארון והפלת צלכדי האלקס ומה הפעלות שצילאו לתקון הפולות ולכן קראנו לזה "מדריכה" כי מוכנו לוקח אותה יד ציד עד להשגת הפוסקה לתיקון "הענינים" בצורשן וממלץ לקרא לת כל הפקדה שצלומה פדי להפיק לת הפוסקה הגקספת להיות מוכן כראוי שזוכה השתא להקריב קרבן פסח, ספירת העומר ובעיקר קבלת התורה הקדושה. וצבן לאינו שצבוע שצבוע שהגונון צמדת ומנון שגם צבוכה והדיון יש כל חסד ורחמים ונה מלא חן שהיה ראוי לצבוע חלל שאלא חן, וכן הוא צלתי טעם וזכות ועת לרה הוא ליעקב וממנה יוסע ממנה לייקא מלד הרחמים והחסד שצבכ לרה כי הגזכות בצורשן הכל טובה ללמס האור שיוכלו להגות מלורו יתצדק שלא יתצטלו ממלואות וקטע נקלה על המאמינים בני מאמינים, והמאמינים בני מאמינים יתקשרו נפשם באלהים חיים באמת במדת ארך ולשארית נחלתו שמאריך רוחו עד שמגביה את שלו והרע נופל לעומקא תהו"ד וזהו כל האריכות הגלות בשביל שארית נחלתו שעדיין יש כמה נשמות הצריכין בירור ותיקון וסוד שארית נחלתו עולה אלק ת"ה גבורות הידועין לצורך הברור. ויאיר כנגדו מדת כלל ופרט כי כלל הוא למנדע דאית אלהא רברבא ושליטא בעלמא והוא הנקרא כלל הכולל הכל ותחלת עבודה הוא מ"ע למנדע כו' כמבואר בזהר ופרט הוא לידע בפרטות הנהגות הספירות והמידות הקדושות והנהגה זאת ע"י מלכות שמים והוא נקרא פרט ויש לזה כמה אלפים ורבבות פרטים כל אחד לפי שורש נשמתו עובד עבודתו ואין בכלל אלא מה שבפרט כי לית מחשבה תפיסא ביה כלל מרומם על כל ברכה לו דומיה תהלה אשר לא נרמו בשום אות וקוין אלא בקבלה מהר סיני שקבלנו סיבה ראשונה באימה וברתת אנכי ד' אלהיך ואין בו תפיסה אלא מה שבפרט ולפרט כל אחד יש לו דרך ישכון אור בעבודה לפי פרט נשמתו ונקשרין בהכלל כי נתייהדין באחד אמת למינדע דאית אלהא יהוד ומיוחד אף שהכלל מרבה

מִה־אֶתְּבִי תוֹרַתְךָ {46} – כִּי־עֲלִיד הַרְגָנוּ כָּל־הַיּוֹם – חֶלֶק טו'

מברורי אותם ז' מלכים שמלכו בארץ אדום אשר מתו, והיותר זך הוברר בעולם האצילות, ואחריו הוברר לצורך עולם הבריאה, ואחריו ליצירה, ואחריו לעשיה. והיותר זך שבעשיה, הוא האדם. והוברר תחלה, ואחריו ב"ח בלתי מדבר, ואחריו הצומח, ואחריו הדומם. ואמנם הצדיק ע"י מעשיו, וע"י המצות שעושה באכילתו וכיוצא, יש בח לברור עוד מחלק הדומם, להעלותו אל הצומח, ואל החי, ואל האדם. כמבואר אצלינו בשער המצות בפ' עקב, במצות ברכת המזון: ואמנם הרשע ע"י מעשיו, גורם להפך, שמורדיים ולא מעלים, ויש מיני עונות שגורמים שחלק האדם ירד עד בחי' הדומם, ויש עד הצומח, ויש עד החי בלתי מדבר. ולכן כנגד זה, יש רשע שאחר מותו מתגלגל באבן דומם, כפי מה שחמא בחייו, ויש רשע שמתגלגל בצומח ויש שמתגלגל בעלי חיים, כי ע"י עונם נמשל כבהמות נדמו, ובמעלה אחת הם עומדים ונדמים זה לזה. והנה אלו המתגלגלים בגלגולים אלו, וישבים שם זמן קבוע, עד שימרק עונו שגורם לו להתגלגל שם בצומח, וככלות זמנו עולה ומתגלגל לבעל חי, וככלות זמנו עולה ומתגלגל באדם ממש: ואמנם ענין זה הגלגול שמתגלגל באדם, הוא בא' מב' פנים, הא', ענין אלו הנשמות של הרשעים אחר שמתו, ולא זכו ליכנס בגיהנם נכנסים בגופות בני אדם החיים בע"ה, ומדברים ומספרים כל הקורות אותם שם כנודע רחמנא לשזבן. והב' הוא, כי מתעברים ב...המשך איה"ה צבועו הצא

המשך מצבוע שצבכ... ופעם אחת הייתי עם מורי ז"ל, ואמר לי, כי היה רואה בעיניו איש אחד, מומן דור התנאים שמגולגל בעו אחד נקבה, לסבת שהיה משמש ממתו לאור הנר, ונודע דהויין ליה בניס נכפים, ונמצא שגורם לבניו שיהיו נכפים, ושימותו בקמנותם, וה"ו שופך דמים ממש. ולא עוד אלא ששופך דם בניו. ופעם אחרת אמר לנו, שהיה רואה בעיניו חכם אחד גדול מדור שלפניו זה כמה שנים, שהגיע זמנו להעלות עתה למחיצה יותר עליונה ממה שהיה בתחלה, ולכן עתה בעת החיא עצמה, ראה בעיניו שחזרו להענישו על דקדוקי מצות קלות כנו"ל, כדי להעלותו אל המעלה הגדולה החיא, כי כפי ערך המעלה שמעלים אותו, צריך שיוזכך יותר, אפילו בדקדוקי מצות כחוט השערה כנו"ל. ומכלל הדברים שהיה נענש או, לשתי סבות, האחת, על שהסיה עצמו מן התפלין, באומרו יהר"מ שלא נגע לריק ולא נלד לבהלה, כמו שאומרים אחר קדושת ובה לציון גואל, ולחיותו מכוי בתפלה החיא, הסיה דעתו מן התפלין, ונענשוין על זה הדקדוק הקל. ומה יעשה מי שאינו מכוי בתפלתו, ולא בתפלין שעל ראשו. גם נענש, לפי שיום שבת אחת יצא לרשות הרבים, ונכנס מעט עפר תוך מנעליו, והלך בו ארבע אמות ברשות הרבים בלי כונה. וזוה תבין כי אין מנוחה אל הצדיקים בעה"ב כמ"ש ז"ל על פסוק ילכו מחיל אל חיל. והטעם הוא, כי בכל מדרגה ומדרגה שעולים, צריכים מרוק מחדש כנו"ל: וראוי עתה לבאר, מה ענין גלגולים אלו. הנה נתבאר אצלינו, כי כל העולמות כלם, נבראו

כתב וערך: יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בכרחה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יבין" אם קצאתם טעות - נשלח אם מעדקנו אותנו ונתקן במהרה הבאה איה"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרמת אלתון בבית הפנסת המרובז, בבית הפנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזש"שקה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמות... נשלח לקבל תגובותיכם... חדש ! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (גיליון) בכתובת <https://qilyonot.jewishoffice.co.il> ובדרשו בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>מלאכים הקדושים, אנא בקשו מ'ה' לשוב הביתה לפתוח דלת. שכל החופים יחזרו אבייתא בראים ושלמים</p>	<p>לְרִמּוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלִמָה מְהִירָה לְכָל הַחֹלָיִים וְהַפְּצוּעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p>	<p>לעילוי נשמת מו"א</p> <p>מִרְנֵינוּ הַרְהִיג מִרְנֵנוּ הַרְבַּע עֹבְדֵיהֶוּ יוֹסֵף בֶּן נֹרְדִימָה וְצִילָה שְׁמִרְהֵוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בְּתִיָּה וְצִלְהָה יְרַחֲמֵאל גְּרִישׁוֹן בֶּן צְבִי יְהוּדָה וְצִלְהָה חַיִּים בֶּן נֶתָן וְבֵן סִנְיֹור וְצִלְהָה מו"ח יֵאָל בֶּן אֲרוֹה וְזִל יוֹסֵף בֶּן מִרְתָּה וְזִל אֶפְרַיִם בֶּן יִצְחָק וְזִל יעקב בן יצחק וְזִל מִשָּׁה בִּן יִצְחָק וְזִל</p>	<p>להצלתה</p> <p>עָרֹן מִשָּׁה בֶּן שׁוּלְמִית עֲדִיאל אֲרִיָּה בֶּן שְׁרָה וְבִלְוִן יְהוּדָה בֶּן רִבְקָה אֲלִיָּהוּ אֶלְעָזָר בֶּן אֶפְרָיִם מִיכָל בַּת שְׁרָה</p>	<p>לְרִמּוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלִמָה מְהִירָה מוֹקֵדָה בֶּן יִסְמִי יְרֵדְנָה עֲדִיאל אֲרִיָּה בֶּן שְׁרָה מִיכָל בַּת שְׁרָה יִצְחָק אֲרִיָּה בֶּן שׁוּבָה יִצְחָק לוי בֶּן אֶסְתֵּר יְמוּסִיאל בֶּן לֵאָה</p>	<p>לזיווג הנאי</p> <p>נחום מאיר בן רבקה משה חיים בן מרים ענני הגפן פנעבי הגפן דבר נאה ומתקבל</p>
--	--	---	---	--	---